

kan faa en Forestilling om, hvorledes han ser paa denne Lønningsreform. Han siger: „skulde man lovgive alene for den øjeblikkelige Situation, vilde jeg mene, at vi vare for højt oppe for de allerfleste Satsers Vedkommende.“ Jeg indrømmer, at det ærede Medlem har Fremsyn, han lovgiver altsaa ikke for Øjeblikket, han forlanger ikke, at dette Forslag skal passe til Øjeblikkets Behov. Nej, det Forslag, som det ærede Medlem vil give sin fulde Tilslutning, ligger ude i Fremtiden. Men skønt det ærede Medlem mener, at Satserne ere for høje nu for de flestes Vedkommende, gør han dog Overbud, noget, man ellers beskylder Socialdemokraterne for, idet han under Omtalen af Tantiemen siger, at han for sit Vedkommende helst vilde have beholdt den til Bunds, selv om de vedkommende derved fik noget højere Løn. I sin første Udtalelse synes han, Lønningerne ere for høje for de fleste, men senere vil han have dem forhøjede. Jeg forstaaer ikke denne Logik hos det ærede Medlem. Jeg synes, det ikke er en værdig Stilling for en Lovgiver at opræde saaledes, at naar han har Indtryk af, at Lønnen er for højt ansat, gør han Overbud. Det faar nu staa for det ærede Medlems Regning, men jeg tror, at det ærede Medlem ogsaa derved kommer i Strid med sin egen Regering. Jeg mindes at have hørt fra Ministerbænken, ikke een, men flere Gange, at vi i Øjeblikket vare oppe paa Toppen, og at vi nu maa vente Tilbagegang. Det ærede Medlem er altsaa her i Strid med Regeringen, thi naar han lovgiver saaledes, at han ikke alene vil gaa med til Forslag, der give mere, end der er Brug for i Øjeblikket, men endog stiller yderligere Bidrag i Udsigt, maa han have en anden Mening end Regeringen.

Det ærede Medlem indtager i det hele forskellige mærkelige Standpunkter, men jeg skulde ikke have beskæftiget mig saa udførligt med ham, hvis han ikke i sit Foredrag havde skænket mit Foredrag og min Person saa udførlig Omtale. Nu maa jeg beskæftige mig lidt med ham til Gengæld. Han udtalte: „Jeg tror, at naar Staten giver sig til at være forretningsdrivende, maa den handle ligesom andre forretningsdrivende, og navnlig synes jeg, det maa gælde paa Jernbanevæsenets Omraade.“ Det ærede Medlem mener altsaa, at Statsbanerne skulle tjene saa mange Penge som muligt, og derfor kan jeg godt forstaa, at det ærede Medlem mener, at det er fornødtigt at forhøje Statsbanetaksterne. Efter det ærede Med-

lems Forretningsprincip „Forretning er Forretning“ — det er jo et Princip, vi ogsaa kende andre Steder fra i den senere Tid — kan jeg godt forstaa, at det ærede Medlem fremdeles agter at stemme for Forslag, der tilsigte at sætte Taksterne op, for at Banerne kunne tjene flere Penge, thi han ønsker jo, at de som andre Forretninger skulle indbringe saa mange Penge som muligt. Dette mærkelige Standpunkt, som det ærede Medlem indtager, har jeg ikke kunnet nægte mig den Fornøjelse at gøre opmærksom paa. Det ærede Medlem taler ikke her om Befolkningens Interesser, og dog skulde man synes, at Banerne ogsaa ere til for at tjene Befolkningens Tarv. Naar man i det hele beregner Statsbanernes Udbytte, tror jeg, man ikke kan se bort fra, at Statsbanerne ved at tjene Befolkningens og Næringslivets Interesser give et endog stort Plus til det Udbytte, man kan stille op paa Papiret.

Det ærede Medlem troede ikke, at man var fornøjet med en Smule af det, der staaer i Forslagene med Undtagelse af Nedsættelsen af Betalingen for 14-Dages Kort. Det havde han dog lagt Mærke til, at man var tilfreds med — formentlig fordi det var en Mindreindtægt. Her maa jeg straks bedrøve det ærede Medlem med, at hans egen Naborigsdagsmand, det ærede Medlem for Skelskør (R. Andersen), anbefalede netop denne Nedsættelse ud fra den Betragtning, at den vilde betale sig, at den vilde give Statsbanerne en betydelig forøget Indtægt. Det ærede Medlem kan faa det at vide af det ærede Medlem for Skelskør, og da „Forretning er Forretning“ for det ærede Medlem, føler jeg mig sikker paa, at han bliver lige saa glad for dette Forslag som andre ærede Medlemmer. Det maa nu de ærede Medlemmer, som de ere gode Venner til, se at blive enige om.

Saa kom der en Udtalelse fra det ærede Medlem, som er god at faa Forstand af, den er i høj Grad dybsindig. Han siger følgende: „Min Opfattelse er — og deri tror jeg, jeg er enig med den højt-ærede Minister,“ — han er naturligvis ikke sikker paa det; men han tror det — „at kan man paapege en Udvej, der giver de samme Penge, og som vil være mere velset af Befolkningen end den foreslaaede, vil det ikke have nogen Vanskelighed at komme overens om en Ændring i saa Henseende.“ Ja, det manglede bare! Det ærede Medlem kan jeg nok forstaa vil gøre Mudder, jeg tør ikke sige „Vrøvl“,